

Глава 39.

— Но това е несправедливо! Тя не може да постъпва така със Стърлинг.

Сърцето на Лойд се сви. Беше направил ужасна грешка. Не трябваше да споменава за разговора си с Гранза и за ултиматума, който Джина бе поставила на Стърлинг, както и колко непреклонна е. Но допусна глупостта да предположи, че Кейти знае, че Стърлинг е споделил с нея. Сега, изглежда, му стана пределно ясно, че неговият чичо не е искал тя да разбира, опитвал се е да я предпази от неловкото положение, в което го бе поставила Джина, знаейки отлично как ще се почувства тя. „Добре се подреди“, смъмри се сам.

След като се нахраниха и платиха сметката, той сгъна салфетката си наполовина, после отново я сгъна, като я пригладди така, че ъглите съвпаднаха идеално.

— Съжалявам – каза той. – Не трябваше да ти казвам нищо.

— Не, добре направи, че ми каза. Важно е. Наистина нямах представа какво се случва. Стърлинг само ми намекна. – Тя въздъхна. – Чувствам се ужасно. Наистина ужасно. Не биваше да го търся. Трябваше да стоя настрана, да не си търся белята и тем подобни.

Лойд избута салфетката встрани.

— Първо, грешката не е твоя. Второ, абсолютно не е твоя грешката. Така че избий си от главата цялото това глупаво самообвинение. Става ли?

Тя повдигна вежди.

— О, този строг глас твой ли е?

— И още как.

– Но сериозно, Лойд, ако не се бях намесила, Стърлинг нямаше да попадне в бъркотията, в която е сега.

– Кой знае дали е така? Виж моите родители. Мислех си, че татко е достатъчно щастлив, но явно съм грешал. Започвам да разбирам, че е невъзможно да познаваш истински добре друг човек.

– Съгласна съм – каза сериозно тя. – Мислех си, че зная всичко за своите родители, а през цялото време те са криели колосална тайна не само от мен, но и от всички останали.

– Недей да си мислиш много лоши работи за тях – каза внимателно той, като искаше да намали напрежението, което причини толкова непохватно. – Всеки крие по нещо за себе си. Ние всички разкриваме просто онова, което искаме да разкрием.

Загледана замислено, тя опря брадичка на дланите на ръцете си. Погледна го съсредоточено.

– И така, какво си скрил от мен? Какво криеш?

Измина цял миг. После, като използва удобен момент, за да повдигне настроението на техния разговор, той каза:

– Всъщност, не искаш да знаеш.

– Напротив, искам.

– Не искаш. Ще останеш шокирана.

– Повярвай ми, аз не мога да бъда шокирана лесно.

– Добре, но трябва да се приближиш, не искам целият ресторант да слуша.

Тя го послуша, наведе се, за да може да го прошепне на ухото ѝ. Не му отне много време. Тя се облегна на стола и постави ръце на масата.

– Е, добре – каза тя, като го погледна изпитателно. – Ако всичко това е било в главата ти по време на обяда, аз се удивлявам как въобще си бил в състояние да сложиш нещо в устата си.

– Събирах сили, за всеки случай.

Той се пресегна и стисна едната ѝ ръка.

– От колко сили смяташ, че се нуждаеш? – попита тя.

– Зависи, но не бих искал да те разочаровам. Подозирах, че си момиче с особено високи критерии. – Усмихна се, вдигна ръката ѝ и преплете пръсти с нейните.

– Много момичета ли си разочаровал досега?
– Хъм... Не ми е приятно да ти го казвам, но никога преди не ми се е удавала подобна възможност.

Тя се засмя.

Той се престори на засегнат.

– Не ми ли вярваш?

– Нито думичка.

Той опипа нежната ѝ китка и усети как през тялото ѝ премина тръпка. Като знаеше, че неговото докосване е причината, това събуди нещо дълбоко у него. Погледна я в очите. Господи, имаше удивителни очи. Можеше да се взира по цял ден в тях. Преглътна. Имаше толкова много неща, за които изпита внезапно желание да ѝ каже, но нямаше представа как. Никога преди не бе бил така сигурен за каквото и да е, но и понеже никога преди не се бе чувствал така, беше страшно уплашен. Познаваха се от толкова кратко време, но въпреки това, колкото странно и банално да изглеждаше, той имаше чувството, че я познава от години. Беше толкова хубаво да е с нея. Толкова естествено. Като онези неща, които просто знаеш. Това със сигурност бе едно от тях.

Разговаряха всеки ден, откакто тя си тръгна от Медоуз преди близо две седмици. Правеха го обикновено по два пъти на ден, сутрин, преди той да тръгне за работа, а след това и вечер. Говореха си и онлайн по скайп, точно както той беше разговарял с приятелите си от Нова Зеландия, но не го бе правил от леглото. Разговаряха за какво ли не – неговото семейство, нейното семейство, приятели, както и за баща му. Понякога му ставаше по-добре, когато говореха за баща му, друг път напротив. Понякога у него се надигаше огромен обезсилващ гняв, когато се замисляше колко егоистична беше постъпката на баща му. Преди всичко той изпитваше огромна тъга и това, че можеше да споделя с Кейти, му помагаше повече от всичко.

Като не забравяше, че и тя има своите проблеми, той се опитваше да не я претоварва твърде много. Знаеше, че е безработна и че това наистина я тревожи, че търси работа и разпраща ежедневно своята автобиография. Но всички отговори, които получаваше, бяха идентични – работните места били намалени

навсякъде, а нови хора не се назначавали. Често говореше за промяна на кариерата си, да се заеме с нещо напълно различно, но чисто и просто все още не знаеше какво. Той самият също бе изпадал в подобно положение. От него се очакваше някаква инициатива, да започне да гради кариера в Ситито, вследствие на образованието, което бе получил в Кеймбридж. Той обаче не знаеше всъщност какво му се иска да прави, но след като взе решение, никога повече не се обърна назад.

Тя го бе поканила да дойде в Брайтън и днес, събота, бе първият удобен случай да се измъкне от работа по-рано. Работата бе подлудяваща, особено след като Невил, дясната му ръка, се разболя и бе в отпуската. Тръгна от Хенли рано сутринта и почука на вратата на Кейти малко след девет.

– Надявах се да те заваря по пижама – каза той, когато го покани вътре и се целунаха. – Като те гледах толкова често по пижама на компютъра, ми се искаше да я видя и наживо.

– Ако искаш, мога да се преоблека – каза тя с усмивка.

– Не е необходимо – отвърна той, като впи поглед в съблазнително впития черен чорапогашник, прилепналото черно горнище, късата червена пола и червените пантофи. – Изглеждаш великолепно.

– Това е добре, защото прекарах часове да се мъча да реша какво да облека.

Хареса му откровеността ѝ, това, че е готова да признае желанието си да изглежда добре за него. Всички момичета, с които излизаше преди, претендираха, че са наметнали първата дреха, която им била под ръка, когато им правеше комплименти за външния вид.

Тя му направи чаша кафе, след което наметна памучно яке и каза, че отиват на късна закуска при Бил. Разочарован от това, че ще трябва да я споделя с още някого, искаше я само за себе си, и то през целия ден, в крайна сметка той бе щастливо изненадан, когато го заведе в едно голямо кафене, което гъмжеше от лодкари. Тя му обясни, че това е един от любимите ѝ ресторанти в Брайтън и му препоръча яйца „Бенедикт“ с пушена сьомга. Съветът ѝ бе приет незабавно.

– А сега, какво? – попита той, като милваше ръката ѝ и за негово удовлетворение това все още я караше да потръпва. – Какъв е планът? Разглеждане на забележителности или... или нещо друго? – той погледна навън. – Изглежда, че ще завали?

Тя се наведе и го целуна леко по устата.

– „Нещо друго“ звучи интересно.

Трябваше да се действа и той погледна под масата.

– Можеш ли да тичаш с тези обувки?

– Доста ще се поизпотииш, за да ме настигнеш. Хайде, да тръгваме.

Едва затворили вратата след тях, Лойд я сграбчи в прегръдките си, обърна я към себе си и страстно я целуна. Изкачиха бавно стълбите в къщата ѝ, стъпало по стъпало и през цялото време се целуваха. Кейти отвори вратата на спалнята.

– Ако се качиш на стола до прозореца, ще видиш морето – каза му тя и му помогна да свали коженото си яке.

– Звучиш така, сякаш се опитваш да ми продадеш къщата – каза той, като ѝ помогна да свали своето яке и първо я целуна от едната страна на врата, после от другата.

– Просто да има за какво да разговаряме.

Тя започна да му сваля тениската.

– Позволи на мен. – Той я издърпа грубо над главата си и я хвърли на пода. Устата ѝ пресъхна, тя впери поглед в гърдите му и неочаквано изпита желание да ги докосне. Това не бяха обикновни мъжки гърди, бяха толкова мускулести и така добре оформени. Това бе такъв гръден кош, на който ѝ се искаше да легне и да не стане от него. Той постави ръка на тила ѝ и я целуна, след това плъзна ръце надолу по тялото ѝ. Това я накара да почувства милиони електрически импулси, точно такива, каквито бе усетила преди малко, когато погали ръката ѝ. Как постигаше това?

В мечтите ѝ, дрехите ѝ или щяха да бъдат съблечени в неистов вихър на високооктанова страст, или със съблазнително бавни закачки, но остана вярна на себе си, светът на Кейти не бе идеален. Тя успя да съблече полата и блузата си – Лойд без уси-

лие остана по боксерки, марка „Келвин Клайн“, – но в своята прибръзаност да смъкне чорапогашника, тя допусна смущаващо глупава грешка, изгуби равновесие и падна на левия си крак, докато десният ѝ остана наполовина в чорапогашника. Дори да бе на опънато въже с вятър, духащ в гърба ѝ, тя не би могла да се олюлее повече. Лойд ѝ се притече на помощ, обхвана я здраво с ръце през кръста и ужасно зачервена тя каза:

– Така и не успях да усвоя изкуството на съблазнителното разсъбличане. Щях да бъда отвратителна стриптийзьорка. Божичко, сигурно съм най-несексапилното момиче на планетата.

– Не и в моите очи точно в този момент – усмихна се той. Вече не стоеше прав, прилекна и изхлузи виновния чорапогашник до глезените ѝ, тя се освободи от него, като през цялото това време ръцете му сякаш правеха магия и предизвикваха отново онова изтръпващо чувство. След това те изминаха бавно обратния път нагоре по задната страна на краката ѝ, преминаха през колената и нагоре по бедрата и точно когато пръстите му бавно, о, прекалено бавно, се плъзнаха към една гореща точка, тя напрегнато очакваше с разтуптяно сърце, той спря. Не! Искаше ѝ се да се разплаче. Не спирай! Той се изправи и я целуна пламенно, сякаш за да отвлече вниманието ѝ от онова, което правеше на гърба ѝ. Сутиенът ѝ падна на пода и той впи поглед в гърдите ѝ. Просто впи поглед. След това с едно смешно лесно движение той я вдигна нагоре със силните си ръце и я постави върху леглото.

– Никой преди не е постъпвал така с мен – каза тя и леко се засмя.

– Като забелязах току-що колко нестабилно стоиш на краката си, не ми се искаше да рискувам да те оставя да паднеш – отвърна той с твърд глас.

– Такъв си ти – каза тя, като се взираше в лицето му и дишаше тежко, припомняйки си думите, които ѝ прошепна в ресторанта на Били, когато ѝ каза, че иска да прави секс с нея. – Ти ме зашемети.

Той погледна почти мрачно, спокойните му сини очи бяха впити в нейните, ръката му следеше извивката на тялото ѝ.

– Това е нищо в сравнение с онова, което направи ти за мен.

– Сигурно имаш свръхсили – каза след това тя, докато лежеше положила глава на гърдите му и чуваше равномерните успокоителни удари на сърцето му. – Защото това бе неописуемо великолепно.

Прегръщайки я той каза:

– Значи не съм те разочаровал?

– Ами, имаше един момент, когато ти... – Тя усети как той вдигна глава от възглавницата и я погледна. – Шегувам се – каза тя.

Той я прегърна с две ръце и я целуна нежно по челото.

– Вали – промълви той.

– Прав си – каза тя, като погледна към прозореца. – Също както когато се върнахме.

– Веднъж четох, че ако правиш любов с някого за първи път в дъждовно време, това означавало, че връзката ви ще е трайна.

– Вярваш ли в това? – попита тя, заслушана в дъжда, който барабанеше леко по прозореца.

– Сега вече вярвам – и силно я притисна към себе си.